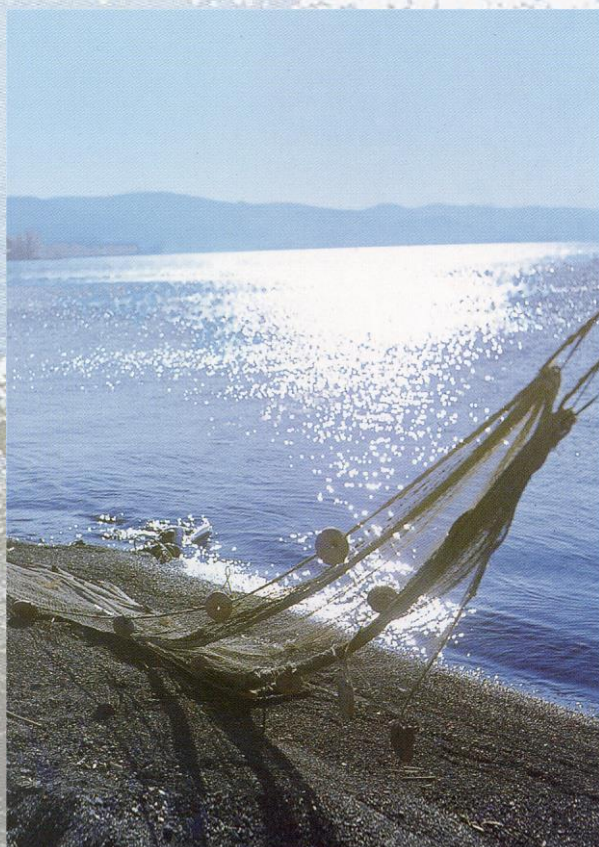


A hivatás nagy titka



A Krisztus Ügye Lelki Család írásai, 17. Sz. füzet

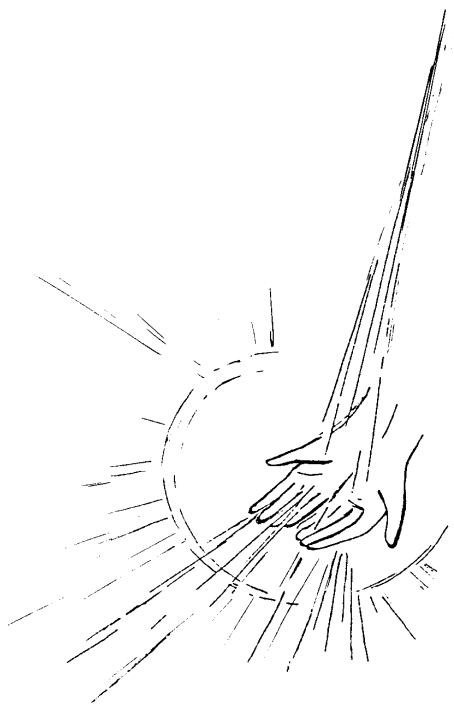
A hivatás nagy titka

A *Katolikus Egyház Katekizmusának Kompendiumában* szereplő első kérdés: „Mi Isten terve az emberrel?” A válasz első része így hangzik: „Az önmagában végtelenül tökéletes és boldog Isten tisztán jóságából elhatározott terve szerint, szabad akaratából megteremtette az embert, hogy boldog életének részesévé tegye.” Ez néhány szóval kifejezi minden egyes ember csodálatos hivatását. Isten maga a túláradó szeretet. Az Atya szereti a Fiút, és a Fiú szereti az Atyát. A szeretetkapcsolat, ami összeköti őket, az a Szentlélek. Isten az embert merő jóságából és teljesen szabad akaratából teremtette, hogy részese legyen az ő boldog életének. Minden embert, akit életre hív, határtalan szeretetével akarja megajándékozni.

Sok minden van, ami minden emberben hasonló. Gondoljunk csak a testünkre: a végtagokra, szerveinkre, a lelki - szellemi felépítésünkre. Minden embernek van akarata, értelme, érzelme és emlékezőképessége. Ezek mellett a minden embert összekapcsoló hasonlóságok mellett jelentős különbségeket is észrevehetünk: az emberek jellemvonásai rendkívül különbözők, éppúgy az adottságaik, tehetségük, képességeik, az egészségük és testi erejük. A hitbéli természetük is különböző. Pál az Efezusi levélben így ír: „*Mindegyikünk Krisztus ajándékozásának mértéke szerint részesült a kegyelemben.*” (Ef 4,7). Az Isten által kiosztott kegyelem különböző mértékű; szintén különbözők az egyházi feladataik, vagy annak rendje és módja, ahogy az egyes emberek életüket Krisztusban meg akarják valósítani.

Isten kiválaszt embereket

Az Evangéliumot olvasva megtudjuk, hogy Jézushoz sok ember jön. Hallgatják a tanítását, szavai nyomot hagynak bennük, kérdeznek, és néhányan készek arra, hogy életüket megváltoztassák. Jézus megismeri az emberek gondjait, betegeket gyógyít, halottakat támaszt fel, sok ember asztalához odaül, azokéhoz is, akik szociális helyzetük vagy bűnös életük miatt a társadalom peremére szorultak. Egyesektől azt kívánja, hogy mindent hagyjanak el, és vele maradjanak, őt kövessék, és egész életüket vele osszák meg. Ezáltal világossá válik: Isten az embereknek különböző pályákat szán.



Jézus Krisztus különleges barátságára és szeretetére, valamint különleges feladatra szóló hívása mögött Istennek, égi Atyjának kiválasztása áll. Ez megmagyarázhatatlan titok. Isten nem indokolja meg, hogy egyes emberek számára miért választ rendkívüli utat. Mindig ezt teszi. Fiatal emberek néha azt kérdezik magukban: Miért engem hív Krisztus, és miért nem másokat? Nem alkalmasabbak-e nálam mások? Vannak szülők, akik észreveszik, hogy egyik gyermeküket jobban érdekli az imádság és a vallásos dolgok, jóllehet mindegyik gyermekük ugyanazt a nevelést kapja, ugyanazt a példát látja. Néha vannak olyan fiatalok, akik Istenért lelkesednek, pedig nem hitet gyakorló szülői házból és környezetből jönnek. Egyes emberek a fejüket csóválják, ha fiatal felnőttek, akiknek meglenne a tehetségük arra, hogy karriert csináljanak, vagy sok pénzt kereshetnének, mindent maguk mögött hagyva szerzetesnek mennek. Némelyikük még azt is gondolja, hogy valaki rábeszélte őket, veszélyes lelkesedés fogta el őket, vagy vallásos transz-állapotba kerültek. Ezeknek a sajátos, sokak által fel nem fogható jelenségeknek oka az, hogy Isten az adott személyt erre választotta.

Isten a szabadságunkra hivatkozik

Isten választása nem véletlen ötlet, amit Ő megváltoztatna, vagy az ember megváltoztathatná. Isten választása az illető ember iránti végtelen mély szeretetéből adódik. Örök jóságából és bölcsességéből származik, és ezért igen komolyan kell vennünk. Isten nem nyom egy különböző életlehetőségeket felsoroló listát a kezünkbe azzal a felszólítással, hogy: „Nézd végig, aztán válassz ki magadnak valamit!” Abban a pillanatban, amikor létrehív minket, már megvan az életünkről szóló, legkisebb részleteket is tartalmazó bölcs terve. Nem véletlenszerű ajánlatot tesz elénk, hanem *egy* életutat ajánl fel, amit szabad akarattal választhatunk. Szabadságunkat nem gátolja. Isten az Első és az Egyetlen, aki teljességgel tiszteletben tartja a szabadságunkat. Isteni lényegéhez tartozik, hogy egészen pontosan rögzítette, hogy mit akar velünk tenni, mégis tiszteletben tartja a szabadságunkat. Igen, ez a nagyságához tartozik, hogy akkor is továbbmegy velünk, ha kerülő útra, kitérőre, mellékútra vagy tévútra térünk. Mindig újra odajut hozzánk, és megpróbál az Ő által kigondolt útra visszahívni minket. Megadja a lehetőséget, hogy nemet mondjunk, de mégis tudunkra adja, hogy boldogok csak akkor leszünk, ha akaratunk összhangban van az Ő akaratával. Júlia anyja, a „Krisztus Ügye” lelki család alapítója mondta egyszer: *„Isten meghívó fénye nem kényszeríti az embert. Azt akarja, hogy szabadon és szeretettel szolgáljunk Neki.”*

Jézus Krisztus hívja az embereket

Jézus Krisztus azért jött a világra, hogy az Atya akaratát teljesítve befejezze az Ő művét. Már az Ószövetség is említ különleges kiválasztásokat, hivatásokat: Ábrahám, Mózes, Dávid, a próféták stb. Ez az isteni hívás olyan útra szól, amely nem sokaknak adatik meg és folytatódik az Újszövetségben is. Míg akkoriban gyakran fordult elő, hogy fiatal emberek a rabbinál jelentkeztek, hogy az ő iskolájába járjanak, Jézusnál ez másképp volt. Ő nem vár jelentkezőkre. Sőt, az Evangélium arról ír, hogy egy férfit, aki vele akart maradni, hazaküldött (vö. Lk 8,38). Jézus egyenesen odamegy

a kiválasztott emberhez, és közvetlenül őt szólítja meg: „Kövess engem!” (Mt 9,9). Nem kérdezi, hogy az illető akarja-e? Nem indokolja meg a hívást. Nem ajánlgat és nem fűzi hozzá: Ha tetszik neked, velem jöhetsz! Márk evangélista beszámol a tizenkét apostol meghívásáról: „Tizenkettőt rendelt, akiket apostoloknak nevezett, hogy vele legyenek, s hogy elküldje őket hirdetni az igét.” (Mk 3,14). Jézus azokat hívta, akiket akart, és akikről tudta, hogy az Atya kiválasztotta őket.

Jézus szorosabb követése

Milyen célra választott Isten, mire hívott meg Jézus? Két dolgról van szó. Először is azért hívja az embereket, hogy különleges közelségbe, szoros barátságba, bizalmas viszonyba kerüljenek vele. Az ilyen emberek úgy érzik, hogy többet kell imádkozniuk, különösen érdeklő őket minden, ami Istennel és a hittel kapcsolatos. Jézus azonban ezt a különleges közelséget és barátságot nem kívülről „rendeli”, hanem az Isten kiválasztottjának szívében vágyat ébreszt. Ez a vágy gyakran már gyermekkorban jelentkezik. Vannak nők, akikben már elsőáldozáskor vágyálomként jelentkezett, hogy egyszer szerzetesnek menjenek. Sok pap már ministránskorában gondolt arra, hogy egyszer pap lesz. Isten kiválasztásának első célja a hívással és a meghívás rábeszélő erejével a kiválasztottban vágyat ébreszteni arra, hogy *egészen Hozzá tartozzon, és intenzíven Vele éljen*. Jézus szorosabb követésében az a vonzó és lelkesítő, hogy teljesen belépünk a vele való szeretetközösségbe és barátságba. Ez a Krisztus szeretete iránti sóvárgás olyan erős, hogy ezt még az ideális társ vagy a legérdekesebb életfeladat sem tudja kielégíteni, csak egyedül Jézus. Júlia anyja egyszer így tanúskodik erről:

*„Örömöm maga a háromságos szent Isten.
Örömöm az élete, mely betölt engem
Örömöm az akarata, mely hív engem
Örömöm az ereje, mely vezet engem
Örömöm az Ő szíve, az én lakhelyem.”*

A másik cél: az *Istentől kapott küldetést elfogadni és az Ő szolgálatába állni*. Az Úr szolgálatára szóló különleges megbízatás – lelki hivatásnak nevezik – egyik oldalról teljesen személyes, egész embert igényel, az ő teljes szabadságát és teljes életét. Egy Krisztussal mély egységben lévő életet ölel fel. Másrészt viszont az embereket is szolgálja. Isten az egész emberiséget meg akarja menteni – így olvashatjuk a Bibliában, különösen az újszövetségi részben többször is. Az aratnivaló sok. Sokan eltávolodtak Istentől, nem ismerik, nélküle élnek, egy kizárólagosan világi élet tudatlanságában és beteljesületlenségében, hibákkal és bűnnel tele. Isten nem érdekli őket, vagy félnek tőle. De Istent érdeklik ezek az emberek, és szeretné, ha Vele életük boldog lenne és kiteljesedne. Ahhoz, hogy ez a nagy aratás megtörténhessen, Istennek apostolokra van szüksége. Olyan emberekre van szüksége, akik életük tartalmának tekintik Isten országának növelését. Minden megkeresztelt embernek részt kellene vennie ebben a nagy aratásban. A szülőknek a gyermekeiket hitben kell nevelniük, a fiataloknak és felnőtteknek vonzó és hatásos tanúságot kell tenniük a hitükről. Ebben azonban fokozatok vannak. Egyesektől – és ezek egyáltalán nincsenek kevesen – azt várja Isten, hogy életük tulajdonképpeni tartalma sok ember hitének növelése legyen. Ezért le kell mondaniuk a családalapításról és más egyéb szép feladatról, hogy kizárólag neki dolgozzanak. Ez papi vagy missziós szolgálatot jelent, tanítást, rejtett, de annál értékesebb imaéletet; az elzárt (klauzúras), szemlélődő életmód szeretetét, a szegények legszegényebbjeinek szolgálatát, és az Istennek való teljes odaadás számos más formáját.

Az Atya által kiválasztott és a Fiú által meghívott emberek számára a kiválasztottság és hivatás ajándékként és feladatként nyilvánul meg. A hivatás kegyelme: bensőséges szeretetkapcsolat Vele, a feladat: önmagát teljesen az Egyház építésének áldozni. Vonjunk itt párhuzamot a házassággal: A házaspár szeretik egymást, és szeretetük a gyermekekben gyümölcsözik. Azok a megkeresztelték, akik lelki hivatást kaptak, nagyon szeretik az Urat, és ezt a szeretetet az apostoli tevékenységben és a lelki fiaik és lányaik hitéletének felszításával teszik gyümölcsözővé.

A lelki atyaság és a lelki anyaság

A lelki hivatás, azaz a Szentlélek segítségével Jézus Krisztus szorosabb követésének megélése igen termékeny élet. Boldog lesz az ember, amikor új életet hív létre. Aki csak magával és a saját boldogságával törődik, aki az életét, erejét és lehetőségeit egyoldalúan csak önmagáért használja ki, elmúlatja az életét. Ezt Jézus egészen világosan értésünkre adja: „*Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban értem elveszíti, az megtalálja.*” (Mt 16,25). Boldogságunk attól függ, milyen mértékben adunk és szeretünk. Azok, akik lelki hivatást kapnak, azokat Isten házasság nélküli életre hívja a mennynek országáért. Nem vérszerinti utódokat kell nemzeniük, hanem lelki gyermekeket kapnak. A tökéletes szüzességi életnek igen pozitív célja van: új hitéletet ébreszt. Papok, szerzetes testvérek és nővérek, remeték és misszionáriusok nagyon sokkal járulnak ahhoz hozzá, hogy Jézus Krisztus sok ember szívében „megszülessék”; hogy sokan gyarapodjanak a hitben, Jézus szeretetében, meghallják a szavát, tanúságot tegyenek róla, és kövessék akaratát. A házasságról való lemondás nem jelenti a szeretetről való lemondást, sőt ellenkezőleg: azok az emberek, akik Jézus Krisztus közelebbi követésére kaptak hivatást, az istenszeretet és a felebaráti szeretet tanítómesterei - szerető emberek, lelki atyák és lelki anyák - kell, hogy legyenek. Ezért joggal hívták boldog Kalkuttai Teréz Anyát anyának, jóllehet soha egyetlen gyermeket sem hozott a világra. Ezért hívják a különböző nyelveken a papokat is így: atya (páter, pére, padre, father stb.) A lelki atyaság és lelki anyaság ugyanúgy boldogít, mint a testi apaság és anyaság.

Hogyan ismerem fel a hivatást?

Nem kevés fiatal és felnőtt küzd ezzel a kérdéssel. A lelki hivatás leggyakoribb, legfontosabb és legbiztosabb jele egyszerű: önmagunk szívében, gondolataiban jelentkezik a hivatás iránti gondolat. A papi vagy szerzetesi jövő iránti gondolat – mint már említettük – nemritkán már gyermekkorban felmerül. Ez a gondolat

egyrészt fellelkesít, másrészt viszont aggodalommal tölt el. „Rólam van szó? Engem hív az Úr?” Majdnem mindenki, akiben ez először felmerül, így vagy úgy, de tiltakozik ellene. Ez a gondolat azonban olyan, mint a „keljfeljancsi”. Elhárítják, de visszatér. A hivatás gondolata, helyesebben Isten hívása a teljes odaadásra a meghívott emberben a csend és imádság idejében támad. Ezért menekülnek némelyek a lelki elmélyülésből, mert olyankor az a pillanatnyilag kényelmetlen gondolat vissza-visszatér, ismétlődhet. Az illető úgy érzi magát, mint az Úr hívása előtt menekülő Jónás. A lelki hivatás gondolata a szentek életrajzának olvasása közben, vagy a már lelki hivatását gyakorló személlyel való találkozás alkalmával is felmerül. Jelentkezik akkor is, mikor az ember úgy érzi: Tulajdonképp szükség lenne rám! Isten tudja, hogy melyek azok a pillanatok, amikor választását a Szentlélek által tudtára adhatja kiválasztottjának.

Akiben újra és újra felmerül a gondolat, hogy egészen Istennek ajándékozza magát, nagyon komolyan kell azt vennie. Tulajdonképpen ez több mint gondolat; ez belső nyugtalanság. Ezt a nyugtalanságot a Szentlélek kelti. A Szentlelket akár „isteni felbujtónak” is nevezhetnénk, aki Isten kiválasztottjának belsejét ráncigálja; csalogatással, körüludvarlással, zörgetéssel, felszólítással próbálja rávenni, hogy elfogadja a kiválasztottságot. Ugyanakkor a Szentlélek figyelembe veszi a szabadságunkat. Majdnem azt mondhatnánk, hogy az ember „győzhet” Istennel szemben, erősebbnek tűnhet Nála. Az ember igazi „győzelme” abban áll, hogy elfogadja Isten akaratát. Aki hagyja magát „legyőzni” a bölcs és szerető Istentől, nem lesz vesztes, hanem részesül Krisztus győzelmében, amit a saját akarata felett aratott. Akkor vagyunk igazán szabadok, ha Krisztus győz bennünk. Ezzel az isteni akarat elfogadásából származó belső szabadsággal a belső békét is megkapjuk. Akkor a Szentlélek már a „nyugalom megteremtője” lesz, az, aki a megingathatatlan belső béke kegyelmével ajándékoz meg minket.

Belső érintés – külső felhívás

János apostolt Krisztus hívó és csábító szeretete egészen mélyen érintette meg. Még idős férfiként is emlékszik Jézus neki és Andrásnak mondott szavaira: „*Gyertek, nézzétek meg*” (Jn 1,39). Még az időpontot is tudja: „*A tizedik óra körül járhatott*” (Jn 1,39). A mi, zsidókétől eltérő napi időbeosztásunk szerint délután négy óra volt. Itt világossá válik: a hivatás belső esemény. Kifejezhetjük úgy is, hogy ez lelkünk találkozása és érintkezése Krisztus szerfelett gyengéd, boldogító és megragadó szeretetével. Ennek a személyes találkozásnak az egyedülvalóságát egyáltalán nem könnyű szavakba foglalni. Felejthetetlen és kitörölhetetlen tapasztalatokat és benyomásokat jelent. Benne van Isten udvarlása szabadságunkért, „igen”-ünkért és odaadásunkért. A lélek legmélyebb titkai ezek.

A hivatás azonban nemcsak belső történés. Az illető külsején is meglátszik az elhivatottság. Egy fiatal férfi mondta nekem egyszer, hogy rövid időn belül többször is megkérdezték, hogy nem gondolt-e arra, hogy pap legyen. Isten népének, különösen a mélyen hívő embereknek jó érzékük és gyakran biztosan találó ítéletük van arról, hogy ki az, aki egyházi elhivatottságot hordoz magában. Ezek a hívők gyakran teszik fel a kérdést: „Nem gondoltál még arra, hogy pap légy? Miért nem mész el szerzetesnek? Gondolkozz rajta!” Isten akarata nagyon ritkán értesít valakit látomások, jelenések útján, vagy más szokatlan módon. Isten sokkal egyszerűbb, józanabb, realistább, mint ahogy gyakran gondoljuk. Nem szabad az ő szerény, egyszerű komplikációtól mentes útjait és hatásmódját bonyolulttá tennünk, és kételkednünk benne.

A hivatáshoz külső és belső felszólítás kell. Az egyházi hivatást választók közül sokan megerősíthetik ezt. Személyek és körülmények, egy könyv vagy film, egy találkozás vagy beszélgetés, zarándoklat; sőt egy kudarc vagy vereség is hathat felhívásként - mintha általa Krisztus szólt volna. Krisztus az embereket emberek által szólítja fel. Krisztus az embereknek kölcsönzi a száját, az ő szavukkal beszél, vigasztal, hirdet, figyelmeztet és hív is. 2000 évvel ezelőtt, amikor látható emberi

alakban élt az emberek közt, egyenként hívta az embereket, a saját hangjával, szájával, egy bizonyos tekintettel, egy gesztussal. Olvashatjuk az Evangéliumban is: *”Amikor Jézus a Galileai-tó partján járt, látta, hogy Simon és testvére, András – halászok lévén – épp hálót vetnek a vízbe. Jézus ezt mondta nekik: Gyertek, kövessetek, és emberek halászává teszek benneteket.”* (Mk 1,16). Amit Jézus akkor tett, azt akarja most is tenni, segítségünkkel. Persze itt a papoknak meg az Istennek szentelt férfiaknak és nőknek különleges felelősségük van: Jézus meghívásának és felszólításának közvetítése beszédük és példamutató életük által.

Más jelek is vannak, amik a hivatást felismerhetővé teszik: az öröm és vágy arra, hogy kiálljunk az Egyházért és embertársainkért, érdeklődés az istentiszteleten és vallási rendezvényeken való részvétel iránt, vágy a csöndre, az Egyház szeretete stb.

Isten a választását nem közli olyan egyértelműen, hogy ne tudnánk kételkedni, vagy nemet mondani. Módszere: figyelmet felkeltő jeleket, utalásokat, tapasztalatokat, élményeket kapunk tőle; hagyja, hogy keressünk és vívódjunk. Azonban mindenkinek annyi jelet küld, amennyire szüksége van. Minden egyes embert kicsit más úton vezet. A hivatásokról szóló történetek igen lebilincselők, meghatók, néha humorosak, néha drámaiak, néha teljesen hétköznapiak, néha rendkívüliek, de mindig megindítóak. Olyan történetek ezek, melyek Istennek az emberekre gyakorolt sokféle és nagyon különböző hatását mutatják meg.

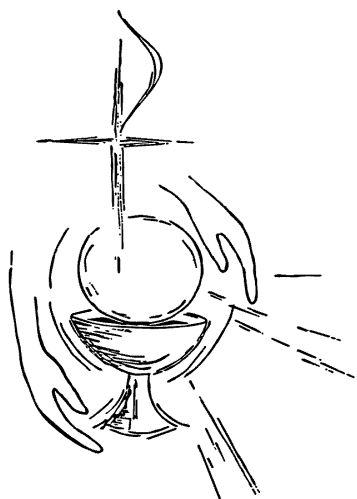
Mikor ismerjük fel, hogy hivatásunk van?

A Máté-evangéliumban olvashatjuk a szőlőmunkásokról szóló hasonlatot, amikor a szőlősgazda a nap első, harmadik, hatodik, kilencedik és tizenegyedik órájában fogad fel munkásokat (vö. Mt 20, 1-16). Így történik ez a meghívottak életében is. Az egyik már igen korán érzi az elhivatottságot, a másik csak idősebb korában. Az egyiknél úgy látszik, hogy már az óvodából igen célratörően, egyenes úton halad a kisiskolán át a gimnáziumba, majd a papi

szemináriumba vagy kolostorba. A másik szerelmes lesz egy lányba vagy fiúba, aztán felhagy a kapcsolattal, hogy teljesen Istennek adja magát. Vannak meghívottak, akik vallásos szülői házból jönnek, mások viszont otthon alig vagy egyáltalán nem hallottak Istenről. Sőt: Isten olyanokat is hív lelki szolgálatra, akik kerülő- vagy mellékutakon, akár tévutakon, vagy bűnös utakon jártak. Az is megválaszolatlan kérdés, hogy Isten miért engedi megtenni az összekuszált utakat, és ezután mégis hívja az illetőt; miért jut az egyik igen korán bizonyosságra, míg a másiknak évekig kell vívódnia. Isten soha nem gyárt mindenkinek egyforma sablonokat. Ezért olyan fontos, hogy ne akarjuk magunkat egymással összehasonlítani. Minden egyes hivatás útja és minden életút egyedi és megismételhetetlen.

Hogyan leszek biztos benne?

Senkinek nem szabad belső bizonyosság nélkül az egyházi hivatás mellett döntenie. Problematikus elhamarkodva, egy pillanatnyi vallásos fellelkedés miatt ennyire fontos, életbevágó döntést hozni. Egymagában a lelkesedés még nem jelent hivatást. A lelkes érzések támadnak és elmúlnak, az Úr hívása viszont nagy érzelmek keletkezése nélkül is kiderül.



De hogy erősödik a bizonyosság? Ehhez kell bizonyos idő. Bensőnkkel kell Isten hangjára figyelni és lelkiismeretünkkel szavait megérteni. Az imádságban, rózsafüzér-imádság, az imádás és meditáció (pl. naponta a reggeli ima, vesperás vagy esti ima) csendes ideje alatt kell válaszolnunk. A belső bizonyosság megszerzésének jól bevált módja a gyakori tartózkodás a tabernákulum vagy a kitett Oltáriszentség előtt. Adhatjuk ezt a tanácsot

is: Menj Jézus Krisztus közelébe, és Ő lépésről lépésre vezet téged a megbizonyosodás felé. Légy gyakran közel Hozzá! Persze a legjobb közellét a Vele való egyesülés a szentségek révén. A bűnbánat szentsége, a szentgyónás megtisztít a minket - súlyossága szerinti mértékben – Istentől eltávolító bűntől. Minél gyakrabban gyónunk, minél hívőbb lélekkel fogadjuk ezt a szentséget, annál nagyobb mértékben tud a Szentlélek világossága gondolatainkba és lelkiismeretünkbe behatolni. Ugyanígy a nem csupán vasárnapi szentmisén való részvétel is állandóan fenntartja barátságunkat az Úrral. Az egyházi elhivatottság egyik jele a vágy a szentmisén való gyakori részvételre és szentáldozásra.

Igen jó segítség a nagy elhatározások meghozatalában a lelki vezetés. Már mondtuk: Isten az embereket emberek által *hívja*. Most hozzátehetjük: Isten az embereket emberek által *vezeti*. A jó lelki vezetés nagy segítség a Krisztussal megélt életünkhöz és a bizonyosság megszerzéséhez. Egy afrikai mondás szerint: „*A rajtad segítő szót nem tudod saját magadnak kimondani.*” A lelki vezetés jelentőségére közvetetten Jézus is utal a következő mondásban: „*Miért látod meg a szálkát embertársad szemében, amikor a magadéban a gerendát sem veszed észre?*” (Mt 7,3). Ezzel arra utal: Tisztán látjátok azt, ami a másokra vonatkozik, ami viszont titeket érint, arra vakok vagytok. Mi is vakok vagyunk a saját hibáink iránt, gyakran túl kevésbé látjuk tisztán, hogy milyenek az adottságaink, képességeink, lehetőségeink; milyen hajlamaink, túlzásaink vagy helytelen értékeléseink vannak. Ahhoz, hogy magunkat helyesen ítéljük meg, és felismerjük a helyes utat, amelyen járnunk kell, másokra van szükségünk. Ez a lelki vezető feladata.

Bizonyosságra sok apró lépés után jutunk. Az elhatározáshoz vezető út egy sötét éjszakában végrehajtott hegymászáshoz hasonlít. Egy kis zseblámpa segíthet. Nem világítja be az egész utat, de akkora területet azért igen, hogy két-három lépést meg tudjunk tenni. Amíg azokat meglépjük, megvilágosodik a negyedik, ötödik, hatodik lépés helye. Az életben is gyakran vagyunk úgy, hogy nem tudjuk, mit kell tennünk vagy eldöntenünk másnap, a következő

héten, a jövő hónapban vagy évben. Azt viszont tudjuk, hogy mi a tennivalónk itt, most és ma. Ha azt megteesszük, megvilágosodik a holnap, holnapután és későbbi napok feladata. Isten az általa tervezett utunkat csak lépésenként mutatja meg nekünk. Az élet bizonyos pontjain látnunk engedi az alapvető irányokat; például a házasság vagy a lelki hivatás útját. Naponta azonban csak a következő lépést, vagy az általa elgondolt életünk nagy mozaikképének következő mozaikkövét mutatja meg. Isten nem hagyja cserben azt, aki azon fáradozik, azon vívódik, hogy azt tegye, amiről úgy látja, hogy itt, most és ma a kötelessége és feladata. Isten vezeti, anélkül, hogy azt az illető igazán észrevenné. A nagy tervek sok kis tetten keresztül valósulnak meg, a nagy IGEN sok kis igen után lesz lehetséges. Ezért arra a kérdésre, hogy hogyan jutunk a hivatás kérdésében bizonyosságra, Jézus hasonlatával felelhetünk: *„Jól van, te hűséges, derék szolga – mondta neki ura. – Minthogy a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe!”* (Mt 25,21). Aki a kis dolgokban hűséges, az a nagy kérdéseket is megérti.

A küzdelem

Nincs, és nem is lehet senki, aki vívódás nélkül választja a szerzetesi, papi vagy missziós életet. Máté, Márk és Lukács beszámolnak egy fiatalemberről, aki a következő kérdéssel fordult Jézushoz: *„Mester, mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre?”* (Mt 19,16). Ez a kérdés a fiatalember komoly hitére utal. Az örök életre gondol, és tudja, hogy nem lehet azt csak úgy egyszerűen, automatikusan elnyerni. Jézus Isten parancsaira utal. A fiatalember bizonygatja: *„Ezeket mind megtartottam”* (Mt 19,20). Másodszor is kérdez: *„Mit kell még tennem?”* (Mt 19,16). Ezzel a kérdéssel feltárta a szívét. Nincs még megelégedve, többet akar adni, még többet tenni. Ez jellemző a lelki hivatásra: vágy a többre, az óhaj, hogy ne csak egy szokásos, átlagos keresztény életet éljünk, hanem annál valami többet teljesítsünk. A fiatalember tele volt nyugtalansággal. Jézus rögtön megérti, és ezért így válaszolt: *„Ha tökéletes akarsz lenni... add el, amid van, az árát oszd szét a*

szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Aztán gyere, és kövess engem.” (Mt 19,21). Jézus a tökéletességre hívja. Nem vallási csúcsteljesítményt vár el tőle, hanem tökéletes szeretetet. Nemcsak a cselekedeteit, hanem az egész szívét szeretné birtokba venni. Élet- és szeretetközösségre hívja magához. Ahhoz azonban, hogy ezt elérhesse, azt kívánja tőle, hogy mondjon le a tulajdonáról. Anyagi javaitól teljesen meg kell válnia, hogy szabad lehessen valami újért, nevezetesen Jézus Krisztus személyéért. Cserét kell végrehajtania: nem anyagi javak, hanem Krisztus, nem az „én”, hanem a „te”, egy isteni „TE”, egy teljes TE. Márk evangélista még egy kis, figyelemreméltó részletet szolgáltat nekünk: Azt írja: *„Jézus ránézett és megkedvelte. Valami hiányzik még belőled – mondta neki. – Menj, add el, amid van...”* (Mk 10,21). Jézust szerető szíve indítja a követésére való felhívásra. Ezt a szeretetet csak szeretettel, teljes odaadással lehet viszonzni.

Az ezen vívódó emberek gyakran nagyon nehezen értik meg, hogy Jézus szeretetből követel meg tőlünk dolgokat, és szeretetből kéri a lemondásokat. Aki azonban belemegy, és ismételten megteszi, a következő belátásra jut: minden hívó követelés Jézus szeretetének bizonyítéka. Elvárásainak teljesítése azonban nem lesz fáradtságos, minél inkább rátér az önmegtagadás útjára, annál inkább megszabadul az önszeretet terhétől, és növekszik a szeretetben.

A fiatalember nem tudott feloldódni a válasz után. Máté így ír: *„Ennek hallatára az ifjú szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.”* (Mt 119,22). Márk írása erről: *„Ennek hallatára az elszomorodott, és leverten távozott...”* (Mk 10,22). Nemcsak szomorúan ment el, hanem szomorú is maradt. Szívének vágya kielégítetlen maradt.

Ez az evangéliumi részlet teljesen egyértelművé teszi, hogy Krisztus közvetlen követése áldozat nélkül megoldhatatlan. Egészen biztos, hogy a fiatalember nemleges magatartása elszomorította a Megváltó szívét. Jézus azonban gyakran hallhatott igenlést is. Ide sorolhatjuk az apostolokat, a Genezáreti-tó halászait, a vámos Mátét és még más tanítványokat is.

Valamennyien készek voltak a lemondásra. Mit hagytak el? Családjukat, foglalkozásukat és szülőföldjüket. Kiléptek az eddigi életükből, és egy újba léptek át. Ez az új élettér Jézus volt, az új család pedig, ami körülvette őket, a Jézussal alkotott közösség. A lelki hivatás sokkal több lett, mint az eddigi foglalkozásuk: életközösség Jézussal.

Minden fiatal férfinak és nőnek el kell szakadnia valamitől. Ez egyénenként igen különböző. Mit kíván például Jézus? A lemondást, hogy életünket magunk alakítjuk, ahogy azt kigondoltuk; attól a családtól való elválást, ahol felnőttünk, még ha ez nem is abszolút elválást jelent; a baráti és ismeretségi körből való kilépést; lemondást a karrierről, sikerről, elismerésről és egyéb olyan értékről, ami ugyan önmagában nem helytelen, de a szoros Krisztus-követéssel összeegyeztethetetlen.

Nem kevés az olyan ember, akinek le kell mondania a saját magáról kialakított elképzelésekről is. Sokan küzdenek a kérdéssel: Méltó vagyok-e arra, hogy erre az útra térjek? Erre azt kell mondanunk: senki sem méltó rá. Ezt a hivatást nem egy különlegesen jó és szent élet jutalmául kapja valaki. Azért hivatott, hogy a tökéletesség felé vezető úton haladjon előre, és másokat is magával vonzzon. Ha az Úr hív, nem kell önmagunkat elítélve méltatlanságunkra hivatkozni. Ismét mások ellenvetése: Képes vagyok rá? Erre a válasz: Jézus tudja, kit hív. Megad minden segítséget és erőt, hogy az általa kijelölt hivatást gyakorolni tudjuk. Sokan vannak, akik messze túlnőnek azokon a lehetőségeken, amire eleinte képesnek tartották magukat. Aki hittel rábízta magát Istenre, messze maga fölé nő. Sok ember élete nem teljesedik ki, mert határokat szab magának. Minden embernek vannak határai – mondta egyszer Júlia anya – de ezek többnyire nem azok, melyeket maguknak meghatároznak. Az ember csak idővel ismeri fel határait, de azokat a lehetőségeit is, amire nem is számított.

A hivatással való küzdelemben az elhivatott önmagával, és Istennel is viaskodik. Úgy is mondhatnánk, hogy ilyen-olyan módon „viharokat él át”. Némelyek megpróbálkoznak a döntés halasztá-

sával. Mások megállapítják, hogy a partner után éppúgy vágnak, mint a csak Krisztussal való élet után. Ez egyébként nem jelent ellentmondást. Aki nem lesz jó feleség vagy férj, szerető édesapa vagy édesanya, az jó pap, szerzetestestvér vagy szerzetesnővér sem tud lenni. Nem kevés az olyan pap, vagy szerzetes, aki egyszer fiatalon már megismerte a férfi és nő közti szerelem minden szépségét és vonzó voltát, sőt, akár már el is jegyezte magát. Isten egyeseknél megengedi az ilyen tapasztalatok szerzését, hogy aztán az illető annál tudatosabban döntsön ömellette. A nagy beleegyezés előtti utolsó kifogások egyike az a kísértés, hogy a teljes odaadás helyett az adott személy inkább jó cselekedeteket végezne. Minden embernek jót kell tennie, és jó kezdeményezésekkel Isten országát építenie. De a hivatottaknak azt mondja Isten: „Nemcsak a tetteidet akarom, hanem tenmagadat is.” Azt hiszem, Avilai szent Teréz mondta, hogy Istennek nem a második legjobbat, hanem az elsőt és legjobbat kell adnunk. Ezért küszködnek jónéhányan a kérdéssel: Vajon azért kell szerzetbe mennem, hogy jót tegyek? Persze, hogy nem! Az Istennek szentelt élet elsődlegesen nem jótettekből áll, hanem abban, hogy teljesen Krisztushoz tartozunk. Az Úr azt is akarja: az egyén szívét „elfoglalni”. De természetesen ez áldozattal jár, a jócselekedetéről, sőt még az apostolkodásról is le kell mondani, hogy egészen az Úrnak ajándékozhatjuk magunkat.

A hivatással kapcsolatos vívódások fáradságosak, néha a végsőig kimerítőek. A legkülönbözőbb alakban jelentkeznek. Az egyik ember hevesen és gyorsan harcol, a másiknak hosszabb ideig tart a küzdelem. Ezekbe a keresési és küzdelmi időszakokba mások is belekerülnek: a szülők, akik gyermeküket nem akarják ilyen útra engedni; vagy a barátok, akik megpróbálják befolyásolni őket. Félelem is felléphet: Mit fognak mondani az emberek? Mi lesz, ha tévedek, és később rájövök, hogy nem ez az én utam? Ebben a kérdésgubancban, ködös bizonytalanságban türelemre, imára és jó lelki vezetőre van szükség. Ezek a tapasztalatok az isteni kegyelem és az emberi szabadság közti vívódásban adódnak. Már sokan megvívták ezt a harcot, és végül jó elhatározásra jutottak.

A döntés pillanata

A keresés, vívódás, imádság, vonakodás és kérdések ideje után elérkezik a döntés pillanata. Mint alma a fán, úgy érik meg az elhatározás is. Ha hamarabb akarjuk leszedni az almát, mint ahogy megérett, le kell szakítanunk. Az íze még savanyú. Így van a korai elhatározással. Ugyanakkor fennáll a halogatás veszélye is. Az alma-hasonlatot fenntartva: ha nem szedjük le, amikor megérett, esetleg belemegy a kukac, vagy megrohad. Az állandó halogatással a döntés nem lesz könnyebb, az ember aggályoskodik, finnyás lesz, erejét veszti. Ha az almát épp éretten akarjuk leszedni, kis csavarintás elég, hogy leváljon az ágról.

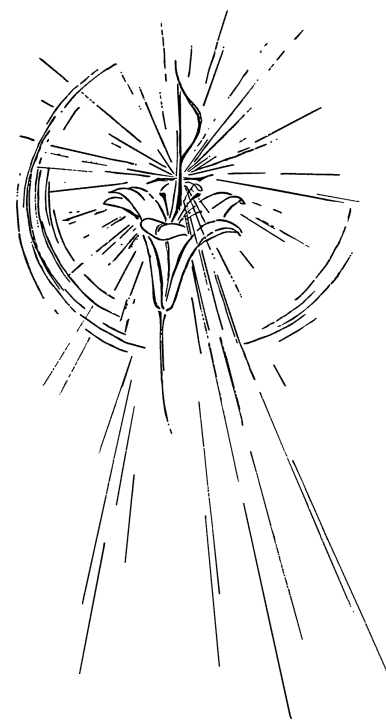
Akinek számos oka van, hogy Jézus Krisztust kövesse, aki jelet kapott Istentől, annak bátran kell határoznia. Vannak az életben pillanatok, amikor határozottan kell döntenünk, mindent az Isten oldalán lévő serpenyőbe dobva. Ő nem téveszt meg, és mi nem csalhatjuk meg Őt. Egyszer találkoztam egy missziós nővérrel, aki sok év után ismét meglátogatta hazájában a testvéreit. Beszélgetésünk közben megkérdezte tőlem, hogy mit fogok most csinálni. Mondtam, hogy paptestvéremhez, Antonhoz megyek. Akkor hirtelen azt mondta: „Annak az idős papnak olyan sokat köszönhetek. Vívódtam a hivatásom miatt, küzdöttem Istennel. Nem tudtam választani. Az akkor még fiatal pappal akartam beszélni. Meghallgatott, és azt mondta: Bernadett, ugorj! Megfogadtam, igent mondtam önként és örömmel. A kérdések és kétségek felől elvonult a felhő, kisütött a nap, szívembe biztonság költözött. Soha nem bántam meg az elhatározásomat.”

A végső bizonyosság nem a döntés előtt, hanem utána keletkezik. Az elhatározás előtt Isten bizonyos jeleket ad, melyek egy bizonyos irányba, egy pontra mutatnak. A döntés azonban nem értelmi tevékenység, nem logikai végkövetkeztetés, hanem hitbéli merész tett, egy ugrás, elszakadás, önmagunk átadása Istennek. Isten látni akarja, hogy hiszünk benne, és rábizzuk magunkat.

A jó döntések ajándékok. Isten megadja nekünk, de elvárja a közreműködésünket. Azt akarja, hogy készüljünk fel, hogy a tétovázás és várakozás idején erősek legyünk, és azt mondjuk: Most lépek. Most jelentkezem a papi szemináriumba. Most elmegyek a kolostorba és őszintén beszélek a felelős nővérrel. Természetesen hosszabb ideig tartó keresés után arra a felismerésre is juthat valaki, hogy: „Ez nem az én utam. Az enyém a házasság, vagy valami más irány.” Akkor bizakodva azt az utat kell választania. A döntés helyessége abban mutatkozik meg, hogy a szívbe költözik a belső béke. Aki Isten akarata szerint cselekszik, belső békében él.

Mária – nagy példaképünk és segítők

Isten választására és felhívására a legszebb választ az az ember adta, akit arra rendeltek, hogy a Megváltó édesanyja és társa legyen. Mária, a názáreti szűz teljesen tudatosan, töretlen szabadsággal és szeretettel mondta: *„Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.”* (Lk 1,38). Júlia anyja, aki az isteni hivatás titkát mélyen átértette, és akinek nem kevés gondolatot köszönhetem, egyszer ezt mondta: *„Máriához hasonlóan légy készen arra, hogy Isten ígérete benned és általad teljesülhessen.”*



Peter Willi atya FSO
peter.willi@daswerk-fso.org

A Krisztus Ügye Lelki Család írásai, 17. sz. füzet
Fordította: T. Bori Zsuzsa

© 2010 „Krisztus Ügye” Lelki Család
H-1125 Budapest, Városkúti út 1/A.
www.daswerk-fso.org

A Krisztus Ügye Lelki Család írásai:

01. Keresztény, ismerd fel méltóságodat
02. Szent Pál és az Egyház
03. Élet az Eucharisztikus Úrral
04. Az áldás ajándéka
05. Szabadulás az önsajnálattól
06. Hogyan segíthetek gyermekemnek, hogy a helyes életútra találjon?
07. Az igaz keresztény felebaráti szeretet
08. Keresztény tökéletesség és emberi perfekcionizmus
09. Nevelés a szeretetre
10. Férfi és nő kölcsönös kiegészítése az Egyházban
11. Boldogok a tisztaszívűek
12. Újítsátok meg gondolkodásotokat
13. A kölcsönös kiegészítés: az egyházi élet létfontosságú alapelve
14. Mesterséges megtermékenyítés
15. Jézus Betlehemi születése
16. Internet: Áldás vagy Átok?
17. A hivatás nagy titka